

7 db példabeszéd az érkezésről

egy óriásira nőtt molylepke próbálgatja szétfeszíteni odabent terepszín szárnyait.

ám mivel nincs elég helye hozzá, lesöpri a konyhapultról az étkezészetet és az ablakpárkányon átteleltetett aprócska órát.

mikor benyitsz:

szempilláid összekulcsolódnak, majd szétfeszülnek:

szemeid gyömöszölik magukba a látványt.

de nem sietsz.

kiemeled a szekrényből a molyjárta kosztümöt, befekteted az első zsákba.

elszorítod a védtelen zsák száját.

az E58-as útról letérve az erdő peremén az építési törmelékre szórod a törékennyé rágott bíborvörös ruhát. –

ismerős rádióadás szól a közelben.

egy régtől özvegy meggyfa lombja ejtette foglyul, azóta benne szól.

aláállsz és – csak nyugodtan – hallgatod.

* * *

formaldehidben őrzött angyalszárnyakból nyílt kiállítás a včeláre-i helytörténeti múzeumban.

szárnyak, amikre ujjal mutogatnak.

* * *

fekete furgonokban érkezett meg a talaj az elrojtosodott szélú csontkopár Jelení vrch-re. finom tálcákon hordták fel az üres mészkőívre.

ott haladt el a menet ahol díszburkolatot kapott az özvegy
meggyfa haláltusájának helye.
néhány éven át itt gyerekeskedik a talaj.
míg a szél összekaszabolja és bevagonírozza öblös kaspójába,
a völgybe.

jó ideig ingázni próbál sírkertről sírkertre, mint egy elszabadult kanári.
de egy télkertben tölti magányosan nyugdíjas éveit.
holnap még visszatérünk rád – filigrán ujjaiddal összejárákálod
hitegeted cirógatod a talajt.

* * *

mert megijedtél,
hogyan akkor most mit kezdhetsz vele.
karcsú tölcseren át lisztfinom cementet szórtál veszteglő szájába.
és nézted a törékeny őzgida szemében a roppanó rianást.
őzgida-vágóhíd Včeláre-on, innen szökhetett meg valahogyan –
egy 20 km/h-ra lassító felhő, ahogy előadja monológjait
gyors lakásod fölött. helyismerete magával ragad.
kopogtak, ajtót nyitottál. bejött vele
a fogvacogtató hideg. az érkezés keverte légmozgásban
összeért sötét, sűrű végtagunk, a hajunk.
verejték vízrajza homlokunkon, külön-külön.
ránccok ostromgyűrűje, egy az egyben.
fogva tartottad, mivel nézted. süket volt: mivel emlékezett.
légnemű tűnődés, sóhaj szakadt fel egyikünkől.
nem vele voltál a helyében, ismételteted.
őzgida-vágóhíd, újra és újra.

* * *

ezerkilencszáztizenhétben, a tárgyak kijárási tilalmának idején,
Jakub Krc,
egymaga vonszolta fel a Včeláre-i templom apró harmóniumát
a Kostrova barlangba.
az a Jakub Krc, aki porcelánszobrokat ütlegelt kiskalapáccsal!
az a Jakub Krc, aki heves álmokkal reagált a hidegfrontokra?
Jakub Krc, egy jegenye alkatú fiatalember és egy túlevelű cselédlány
sarja!
Jakub Krc, az orgonasípokba fészkelte énekesmadarak bíróját?
Jakub Krc, aki emberi beszédet várt el, ezért szótagolt egyes fáknak!
Jakub Krc, akinek gödör tátongott a tekintetében, amibe bele lehetett látni?
Jakub Krc: a keringés, a vérnyomás, a sulykolás, a hosszú elszenderülés
zajai érdekelték nagyon. és a víz eufón, kopogó remegése régi aknák,
lefolyók, kutak és edények alján. a rusztikus dolinamező tégelyeiben!
Jakub Krc: ahol elásott egy kisebb repedést, később szakadékká nyílt szét a föld.

egy évszázad alatt harmatvékony cseppkőpanír vonta be – a hangszert.
egy évszázad alatt feltörték urnádat, mint egy fürjtojást.
Jakub Krc, színezüst hangvillát hordok magamnál az emlékedre.

* * *

a déligyümölcsök pultja körül legyeskedik újabban
a Včeláre-i piacon.
szemhéjait, akár két rozoga lécredőnyt, pillanatokra hosszan
ereszti le.
frakkszerű palástja mélyen takarja egyívású szárnyait.
mit tudsz egy megbilincselte angyal szabadesést követő érkezéséről?
mit tudsz az első lábára állásról a péppé vált talpakon?
a betört koponyájú diók helyét? a talajmenti hegesedést?
az idegességmaradványt utána hónapokig a fenyvesben?
a domboldal akusztikus gödrei visszhangozzák a földet érést.
mintha fürtökben lógó fülkagylókból állna csak a felsőtestem.
hallgatom, amint alkudozik, és
megvakarja visszeres glóriáját.

* * *

hagyta megszelídülni a hangját, hogy csapdát
állíthasson vele. évekkel kereskedem, öregkorért fizetek
főként, suttogta, mint aki a markába röhög. megveszem
az ifjúságodból szeméremékszered első körbeudvarlásának
pillanatát, tejfehér szempilláid sűrű remegésével, ahogy kikel
belőled a pihegés, belebeszélisz, és hátrahagyod a szapora szuszogást.
de add el az utolsó napod is, mikor árnyékos magánzárkájából kikísérnek.
egy darab lebegő, sima, színhús semmiség lesz az egész.
megveszem azokat a perceket tőled. s leterítem üreges fátylam lábaid elé.
ám ráadásként a fékevesztett öreg zokogás kutyád hamvasztásáról
nem kell.

A rövid távú memóriáról

növendékágak első válaszlevelei